

RØDT FLAGG ER IKKE NOK

Ill.: Anders

VALGKAMPEN 2003

Erling Folkvord:

– Det trengs ei grunnleggende endring, ei fullstendig omsnuing. Herskerklassens, Røkke og co sitt maktapparat, er fleksibelt og inkluderende og kan ikke endres gradvis. Det må fjernes. Helt nye organisasjoner må lages. Men hvis en trur at en revolusjon løser ting over natta, tar en like mye feil. Riktignok må arbeiderklassen og folket

overta maktposisjoner i ei omveltning. Men etterpå må de jobbe i lang, lang tid for å endre maktstrukturer og maktforhold. Hvis du vil ha grundig skoloring i hvorfor revolusjon er nødvendig i Norge, så jobb i et kommunestyre!

Les mer på side 4 der Erling Folkvord forteller om sitt syn på hva arbeidet i parlamentariske organer kan brukes til.

**Med folk
- mot makta!**

Demonstrasjon:

Sharon er ikkje velkommen!

16. juli kjem den israelske statsleiaren Ariel Sharon til Noreg. Det vert markeringar fleire stader i landet. Fylg med på ww.palestinakomiteen.no

Revolusjonært arbeid

LEDER

Jorun Gulbrandsen

I dette nummeret av akp.no forteller Ellen Røsjø og Erling Folkvord om samspillet mellom en foreldreaksjon og Rød Valgallianse i kommunestyret. Foreldrene vant en viktig seier. Folkvord sier at målet med arbeidet hans er å bidra til at folk blir så sterke at de en gang hiver det kapitalistiske systemet på skraphaugen hvor det hører hjemme, tar makta og bygger seg et nytt samfunn.

AKP sitt mål er kommunismen. Et klasseløst samfunn der alle folk gir av seg sjøl til samfunnet etter den evnen de har. Der alle får etter behov. Det er folk flest, det store flertallet av arbeidende mennesker over hele landet, som må stå for den veldige omveltninga der kapitalistklassen som styrer i dag, blir fratatt makta, lovene og privilegiene. Det vil være ei revolusjonær handling. Folk vil så lage ny makt og nye lover som tjener dem sjøl. Kapitalismen kan ikke endres grunnleggende ved små reformer bit for bit. Synet på reform/revolusjon skiller sosialistiske bevegelser i alle land. Arbeiderpartiet var et reformistisk arbeiderparti, men har forlenget blitt et parti som leder det kapitalistiske Norge som ethvert annet borgerlig parti. SV er et reformistisk parti, og er nå i ferd med å bli et administrasjonsparti, det også.

Demokrati

Stortinget, fylkestingene og kommunestyrene er ikke demokratiske styringsorganer. Det er riktignok mulig for folk å vinne enkelte seire. En langvarig og kraftig aksjon kan føre til at gymsalen på en skole blir pussa opp, men premisse for drifta av skolevesenet legges i næringslivets organisasjoner, norske og internasjonale. Vi skal tro at Norge har et folkestyre, og at det ikke finnes andre måter å styre på. De parlamentariske organenes oppgave er dels å være styringsorganer for politikken til bankdireksjonene, næringslivet, EU og WTO, dels å skjule akkurat det! En av AKPs oppgaver er å vise dette.

Kommunestyrearbeid

AKP mener at revolusjonære skal utvikle samspillet mellom parlamentarisk og utenomparlamentarisk arbeid slik Folkvord og Røsjø forteller om, – det er slik RV jobber. Revolusjonære i kommunestyrene kan bidra til at aksjoner utafør kan få sine talspersoner og noen ganger vedtak innafor. Kommunestyret kan noen ganger bli en medspiller i antikrigsarbeidet, slik vi så i vår. Kommunestyret har også utvikla felles motstand mot den statlige økonomiske politikken og mot angrepa på velferdsstaten. I det hele tatt kan revolusjonære bruke sin plass i kommunestyret til å utvikle allianser på mange nivåer. Både de revolusjonære og mange andre mennesker får erfaringer i systemets begrensninger – slik blir vi sterkere.

AKP stiller ikke til valg sjøl. RV er et parti som har så mye til felles med AKP politisk, at AKP ikke vil splitte opp stemmene ved å stille egne lister. Så AKP stemmer RV. Mange AKP-medlemmer er medlemmer av RV og deltar i kommunestyret og fylkesting som representanter for RV.

I en revolusjonsstrategi må arbeid i kommunestyret, fylkesting og på Stortinget ha sin plass. Det er ikke «mindreverdige» eller «reformistiske», det er revolusjonært, når det jobbes i tråd med de langsiktige måla.

RØD★UNGDOM

har sumarleir 5.–10. august.
Les meir på www.sosialisme.no

Valkamp!

Denne hausten er det lokal- og fylkestingsval. Me har høyrd med Sigrid Staurset i Raud Valallianse og Elin Rutle i Raud Ungdom om kva dei tenkjer om oppkøyringa til valkampen.

Magnus Bernhardsen

– Dette er ein kommunevalkamp, og me legg opp til mykje lokalt arbeid med vekt på lokale saker. Dei tre hovudsakene for Raud Valallianse (RV) er antiimperialisme, kampen mot EU og EØS og kommuneøkonomi. Kommuneøkonomien og kampen mot privatiseringa er den viktigaste, seier Sigrid Staurset, som er nestleiar i RV.

– Eg ser de har kome godt i gang med skuleringsarbeid og materiellproduksjon. Kan de fortelja litt om det?

– Raud Ungdom har byrja førebuingane til valkampen, og har alt gjeve ut seks skuleringshefte. Og det kjem fleire! RV-medlemmer kan tinga dei frå kontoret til ti kroner pr. hefte, og alle RUarar kan få dei. Det er mykje skuleringsarbeid i gang rundt om i lokallaga alt, fortel Elin Rutle, som er valkampansvarleg i sentralstyret til Raud Ungdom.

Sigrid held fram: – RV kjem med fleire skuleringshefte, mellom anna eit som går gjennom kva dei andre partia står for, og ikkje minst, kva dei gjer. Elles kjem det t-skjorter, jakkemerke, klistremerke, penar og liknande. Det sentrale slagordet for RV er framleis «Med folk – mot makta», men lokalt finst det andre variantar. Me har alt hatt skuleringskonferansar for heile landet i Oslo, og ein lokal konferanse i Akershus, men etter sumarferien vert det fleire.

Aktiv?

– Om ein vil vera aktiv i valkamparbeidet, kva gjer ein då?

– Det beste er å snakka med folk lokalt, men me på kontoret kan setja deg i kontakt med andre folk der du bur, seier Sigrid. – Det same gjeld for Raud Ungdom. Elles er det veldig lurt å koma på sumarleir, der lærer ein mykje og møter mange andre folk, og nokon av dei bur sikkert i nærleiken av deg! supplerer Elin. For Raud Ungdom er valdebattane på skulane ein viktig arena. – Det vert debattar i forkant av skulevala på alle vidaregåande skular, men på ungdomsskular må ein ofte ta eige initiativ for å få til ein debatt. Før debatten er det lurt

Sigrid Staurset (Foto: Klassekampen)

å tenkja ut kva som kan vera viktige lokale saker, anten på skulen eller i nærmiljøet. Om ein kan ha aksjonar lokalt er det framifrå, og det er viktig å vera synlege til skulestart.

SV?

– Korleis ser du på arbeidet med valkampen til no, Sigrid?

– Det er tre ting me er svært nøgde med: Talet på lister er høgere enn før, me slepp til på NRK og me hadde ein veldig god skuleringskonferanse i Oslo, der mange nye aktivistar var med.

– Kva skal de gjera for å markera RV og RU andsynes SV og SU?

Sigrid: – Godt spørsmål. Me er nøyde til å konfrontera dei rundt om i landet, samstundes som dei ikkje er hovudfienden. Me må syna til støtta deira til privatisering rundt om i kommunane, dei er ansvarlege

i posisjon og meiner ofte budsjettbalansen er viktigare enn velferd, dei svelger mange kamelar.

Elin: – Den største skilnaden mellom RU og Sosialistisk Ungdom (SU) er at det er aktivitetsplikt i RU, me meiner at om ein vil endra verda må ein gjera noko for det. Mange opprørsrøyster går til SV, men SV er eit parti som berre vil administrera kapitalismen på ein annan måte, dei vert «ansvarlege» og røystar for kuttframlegg i kommunestyra. RU ser ikkje det parlamentariske arbeidet som einaste måten å endra samfunnet på – endringa kan ikkje koma ovanfrå!

Rød Valgallianse
Osterhausgata 27, 0183 Oslo.
Tlf 22 98 90 50.
E-post rv@rv.no

Bli ei kvinne på tvers!

Kvinner på tvers feirer jubileum 20. – 21. september 2003. Da går den 10. landsomfattende kvinnekongressen av stabelen.

Turid Kjernlie

Kvinner på tvers er et initiativ som er tatt av mange fagforeninger og kvinneorganisasjoner, der kvinner på tvers av yrker, bransjer, geografi, fagforeninger og andre organisasjoner kan komme sammen og diskutere viktige ting i tida. Denne gangen er det slike ting som

- Er det en framtid for en kvinnelignende velferdsmodell i vårt land?

- Fra 70-års opprør til oppsving i brudebransjen.
- Tilbakeslag for velferdsstaten – kjernefamiliens renessanse.
- Strategier i skjæringspunktet mellom kvinnekamp, faglige rettigheter og motstand mot markedsliberalismen.

Unni Hembre er leder av Norsk Sykepleierforbund i Oslo, og er en av initiativtakerne. Vi spør:

– *Hvorfor skal unge jenter som ikke har mange tillitsverv, komme?*

Unni Hembre er ikke sein med å svare:

– Vi har kontakt med studenter og nyansatte. Mitt inntrykk er at mange tror vi lever i et likestilt samfunn. Helt til noen stenger igjen ei dør for dem.

Åpner de døra med Kvinner på tvers?

– Kanskje sjokket kunne bli litt mindre hvis de hadde vært litt forberedt. Litt forberedt på at velferdsstaten ikke fungerer så godt som de kanskje hadde trodd. Litt forberedt på at pensjon-

FAKTA: KVINNER PÅ TVERS

Hvis du er medlem av ei forening, er det vanlig at den betaler for at du skal delta. Spør styret i organisasjonen din. Informasjon om konferansen får du her: oslo@sykepleierforbundet.no tlf 22 04 33 04.

Stedet er Ingeniørenes hus i Oslo. Innsjekking kl 9, åpning kl 10 lørdag 20. september.

srettigheter ikke bare er en sak for de gamle. Og at pensjonsrettigheter er avhengig av kjønn. Litt forberedt på hva som skjer med lønna.

På *Kvinner på tvers* får de ikke minst vite hvordan de kan forholde seg til de nye erfaringene de får på jobb. Det er nyttig å treffe folk som har pløyd marka tidligere. Nå som det er tiårsjubileum, skal vi jo se litt tilbake på erfaringene. Dessuten knyttes kontakter, det er nyttig! Jeg oppfordrer virkelig unge jenter til å delta i september!

Problemer med å få tilbake jobben?

Likestillingsombudet behandler flere saker der kvinner klager fordi de har mista jobben når de kommer tilbake etter fødselspermisjon. Se avgjørelser om gravide og mødre på www.likestillingsombudet.no/avgjorelser/

Det lønner seg å klage!

Her er et utdrag av ei vurdering fra Likestillingsombudet.

«Problemstillingen ... er endringer i stilling ved tilbakkomst etter endt fødselspermisjon. Mange kvinner som har vært i fødselspermisjon eller ulønnet omsorgspermisjon etter arbeidsmiljøloven, opplever at arbeidsgiver ikke lenger har bruk for dem når de kommer tilbake.

I kraft av sin styringsrett

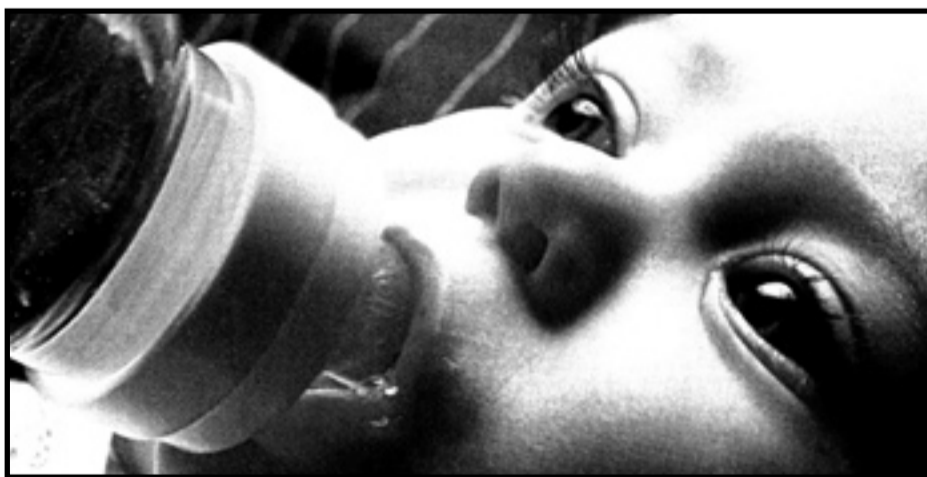
har en arbeidsgiver i utgangspunktet adgang til å foreta omorganiseringer som berører så vel arbeidstakere i aktiv tjeneste som arbeidstakere i permisjon. Arbeidsgiver kan også ansette andre fast i den stillingen som blir ledig på grunn av graviditet og påfølgende permisjon. Arbeidsgivers styringsrett begrenses imidlertid av diskrimineringsforbudet i likestillingsloven.

Likestillingsloven § 4 annet

ledd jfr § 3 fastslår at kvinner og menn ikke skal forskjellsbehandles ved oppsigelser. Dersom det knyttes negative rettsvirkninger til det å ha permisjon i forbindelse med omsorg for barn, vil dette være en handling som stiller kvinner dårligere enn menn, fordi kvinner fortsatt benytter seg av slike permisjoner i langt større utstrekning enn menn.

Det vil mest sannsynlig være i strid med likestillings-

loven dersom man blir oppsagt fordi man har vært i permisjon. Med permisjon menes i denne sammenheng både fødselspermisjon og ulønnet permisjon i tråd med hva man har krav på etter arbeidsmiljøloven. En oppsigelse med en slik begrunnelse vil mest sannsynlig også være usaklig og dermed i strid med arbeidsmiljølovens regler.»

Tilbake etterpå? (Illustrasjonsfoto)

Hexa Alexa:

Råd til arbeiderkvinner 8

Klesbutikken Only i Tønsberg og Oslo ber om bilde av dem som søker jobb der, og fagforeningsfolk reagerer. LO-nytt forteller 19. juni i år: «Liv Glithum er daglig leder i Only i Tønsberg, en av butikkene som spør etter bilde. Hun mener saken er misforstått.

– Det er bare av praktiske hensyn vi ber om bilde. Når vi får inn opptil 200 søknader på en jobb, er det lettere å skille ansikter enn navn, sier Glithum.»

Som et bevis på at butikken godtar *alt*, forteller sjefen at «Våre ansatte bruker både størrelse 34 og størrelse 42, og det synes jeg taler for seg selv.»

Hvis du er av den mistenksomme typen arbeider og ikke blir beroliget av 34 til 42, hvis du har den aller minste mistanke om at utseendet likevel kunne komme i betraktning, send *trygge* bilder sammen med søknaden din. Klipp ut bilder av Julia Roberts, Cameron Diaz, Elin Tvedt, Halle Berry, Demi Moore, Liv Glithum eller Barbie.

Hvis du er av den tillitsfulle typen arbeider, er det eneste rette å sende inn bilde *for å bli husket*. Du skal skille deg ut fra hundrevis av andre. Alle skal skille seg ut fra hverandre og bli husket. Her er det mange muligheter. Ta et foto av deg sjøl og tegn helskjegg på det. Dame med skjegg er en vinner. Men det er flere gode. Du blir garantert husket hvis du sender inn bilde av hunden din. Aper, dinosaurer, kålhoder og åmer vil også fungere etter hensikten. Bhurka er bra. Det er også Mullah Krekar. Kristin Krohn Devold vil ta kaka. Du har jobb.

SNU SPRÅKET PÅ HODET

*jeg arbeider
jeg gir mitt arbeid
jeg er en arbeidsgiver*

hvor ble det av mine henders verk?

*spør
arbeidstakerne*

Ola Bog

DIKT

Erling Folkvord:

«Menneskene må sjøl bestemme seg for å ta over styringa der de er»

I 14 år har Erling Folkvord representert RV i bystyret i Oslo. I høst står han igjen på 1. plass på lista til kommunevalget. Han satt på Stortinget fra 1993 til 1997. En revolusjonær, organisert i AKP og RV, som mener at kapitalismen må styrtes og ikke kan reformeres, – hvorfor bruker han all denne tida i bystyret? Er ikke kommunestyret, fylkestinget og Stortinget redskaper for å styre kapitalismen og narre folk til å tro at vi har et demokrati? Slike spørsmål stiller vi Erling Folkvord.

Jorun Gulbrandsen

Det kan bidra til at folk blir sterkere.
– ???

– Jeg skal forklare med et eksempel. Den 18. juni vedtok bystyret i Oslo å betale 34,8 millioner kroner tilbake til foreldre som hadde betalt for mye for barnas opphold i skolefritidsordninga. Kommunen hadde stjålet pengene fra foreldrene. Etter forslag fra RV ble det også til slutt vedtatt å betale renter.

– Foreldrene sloss i 2 ½ år?
– Ja, byrådet stritta hele tida imot. Rådhusstoppene er klassebevisste folk med erfaring i å herske, de veit hvordan de skal avvise folk. Men foreldrene, anført av 3 kvinner, gav seg ikke. Det var foreldre som oppdaga tjuveriet. De kontakta Klassekampen som igjen kontakta RVs bystyregruppe. Foreldrene har gjort 90% av jobben og vunnet en delseier som er enestående.

Foreldreaksjonen for SFO

– Ellen Røsjo i foreldreaksjonen er misfornøyd med SV. Men hun stemmer RV akkurat som deg ...

– SVs rolle i denne saka er til å lære av. Tidlig i 2001, da saka ble offentlig kjent for første gang, sa RV at pengene skulle tilbake til foreldrene. SVs Kari Pahle mente det fikk være nok om pengene ble brukt på SFO i framtida.* Da saka tok av, endra SV syn. Men på bystyremøtet 18. juni i år svikta SV igjen. Foreldrenes beregninger og en uttalelse fra Forbrukerrådet tyder på at de 34,8 millionene bare er om lag halvparten av hva foreldrene har betalt for mye. RV foreslo at de spørsmåla som fortsatt var uavklart, skulle utredes av byrådet og foreldrene i samarbeid. Et beskjedent, men rettferdig krav mente vi. Da tok Kari Pahle ordet og ga klar beskjed: «Jeg syns bystyret nå har utøvd et veldig godt politisk arbeid på tvers av partiene. Vi får det av og til til.» Hun

Erling Folkvord i en demonstrasjon. (Foto: Klassekampen).

bagatelliserte foreldreaksjonens uinnfridde krav på titalls millioner ved å si «da står det ikke store og alvorlige sprik igjen». Byrådspartiene slapp å argumentere mot RVs forslag om å ta foreldrenes krav på alvor. SV hadde gjort jobben.

– Hva kan RV bruke et slikt system til?

– I Norge har vi viktige demokratiske rettigheter, men det må ikke forveksles med demokrati. I land som Tyrkia, Irak og Iran blir aktivister og røde politikere banka opp og skutt i bakgatene. Likevel utnytter de den lille muligheten de har for å jobbe legalt politisk, for at folk skal få forståelse for hvordan maktapparatet fungerer. Det er stor gradforskjell mellom Tyrkia og Oslo rådhus. Men også de ser de kommunistyrer som et sted å slåss for folks interesser. For at folk skal bli sterkere og ta oppgjør med faenskapet.

Å gå i tåke

– Hvordan sterkere?

– Nå er det noen titalls eller hundretalls småbarnsforeldre som har gjort nye erfaringer. De har fått mer korrekte ideer om maktapparatet. Det er å bli sterkere. Går du i tåke på fjellet uten kart og kompass, kan du gå deg bort. De som har gjort egne erfaringer om hva folk som tidligere byråd Trine Skei Grande fra Venstre virkelig står for, kan unngå å gå seg vill i makt-politikernes taletåke. De er ikke lenger henvist bare til hva partiene sier om seg sjøl. Å ha erfaring med hva partiene og makta gjør med dine krav, er forskjellen på om du går i tåka eller ikke. Noen

tusen mennesker får snart en giro fra kommunen. De får en påminning: Det nytta å slåss. Kanskje noen også husker hva RV sa og gjorde for to og et halvt år sia, da vi sto aleine på tilbakebetalingskravet. Lærdommene om maktapparatet er viktigere en millionene. Og lærdommene hadde vært umulig uten både foreldreaksjonen og RVs bystyregruppe.

– Er det ulemper, farer, dårlige sider ved slikt arbeid?

– Uansett hvor redelig du vil være, kan du gå i papirfella – at du nøyer deg med å sette deg inn i den saksframstillinga du får fra Rådhuset. En dag fikk jeg 7,5 kilo papir. Et ark veier ca. 5 gram. Det blir 1 500 ark.

Du får et feil perspektiv viss du ikke legger vekk papirbunkene og heller snakker med folk som veit noe. De tjukke, brune konvoluttene fra Rådhuset er en hersketeknikk. Du trenger kanskje de 53 linjene som er fordelt på 6 saker. Du finner ikke dem ved å tenne lampa, hente mer kaffe og brette opp ermene. Men hør på dem som ringer til deg. Ring til andre. Da får du vite.

Parlamentariske farer

– Du er etter hvert blitt en høyt respektert politiker?

– En kan bli fascinert av å være en rød, liten pyntebusk i borgerskaps hage. Mange RV-politikere har opplevd at politikere fra andre partier skryter av oss. Både kommunen og i enda større grad Stortinget har en velutvikla evne til å suge opp opposisjonelle, slik at de blir lojale administratører av kapitalismen. Men RV-ere hol-

der seg bra. Det har å gjøre med at vi starta med ei grunnholdning som kan sammenfattes i parola «tjen folket»: Vi skal leve som andre, være redskaper for undertrykte, vi skal levere møtegodtgjørelser og denslags til RVs organisasjon, vi er organisert. Dette preger de store og små miljøene i RV.

– Har erfaringene dine styrka eller svekka di revolusjonære innstilling?

– For drøyt 30 år sia gikk jeg på studiesirkel og endte opp med, under tvil, å mene at revolusjonen var nødvendig, at kapitalismen må nedkjempes før folk sjøl kan skape sosialisme og kommunisme. I dag er jeg ikke i tvil. Jeg har sett den åpne og skjulte makta i kommunestyret og på Stortinget, og noen små fliker av den virkelige makta.

– Kan et sosialistisk demokrati bruke kommunestyret slik det er?

– Nei. Maktmisbruken og skikken med å trække på folk sitter i veggene som synlige og usynlige strukturer. Sjefstjuven Trine Skei Grande (V), daværende skolebyråd, ga jo ordre til skoleetaten om at de ikke skulle bry seg om loven, men urettmessig ta penger fra foreldrene. Hun ble ikke straffa, men forfremma til stortingsrepresentant og er nå parlamentarisk leder for Venstre på Stortinget. Hun går fri. Tar vi sånn skikk og bruk med oss inn i sosialismen, ja da starter vi med bind for øya og armene knytta fast på ryggen. Ethvert maktapparat i en stat vil utvikle avstand til dem som er nederst, de som arbeider og skaper verdiene. Skal sosialismen kunne leve, må de som er nederst, ta tak i de øverste og dra dem ned, sette dem i arbeid, ta fra dem

Vi vant – og vi fortsetter!

Ellen Røsjø er leder for foreninga «Foreldre for en bedre SFO i Oslo». SFO står for skolefritidsordning. I Oslo oppdaga foreldrene at kommunen lot foreldrene betale for ting de ikke skulle betale for. Den 18. juni i år vedtok bystyret at foreldrene skulle få tilbake 34,8 millioner pluss renter. En stor og velfortjent seier for foreldrene. Men de venter på et like stort beløp som kommunen fortsatt holder tilbake.

Jorun Gulbrandsen

– Gratulerer med kjempesultat!

– Det har tatt 2 ½ år. Noen av oss foreldre i SFO inviterte til møte i mars 2001, og representanter fra 14 skoler kom. Vi danna denne aksjonen fordi vi oppdaga at vi betalte for mye. Vi ville dessuten jobbe for gratis SFO så det kan bli et tilbud til alle barn. –Ved utgangen av 2001 anslo vi at Oslo kommune skyldte foreldrene rundt 100 millioner kroner. For den enkelte kan det dreie seg om fra 1 000 til 10 000 kroner.

– Hvorfor vant dere?

– Det var avgjørende å nå ut til folk. Vi hadde møter på forskjellige skoler og forsøkte å holde alle informert så godt vi kunne. Vi hadde eget nettsted fra starten og sendte e-post til Foreldrenes arbeidsutvalg på skolene (FAU) og andre nettverk. Mediene har vært flittig brukt i perioder. Vi sendte mange brev om saka – til Statens utdanningskontor i Oslo og Akershus, Kommunal- og regionaldepartementet, Sivilombudsmannen

og Forbrukerrådet. Derfor ble nok en gjennomgang av kommunerevisjonen etterlyst av flere enn oss. Da rapporten derfra ble offentlig, viste den seg å ha store mangler. Konklusjonen i januar 2002 var likevel:

«Måten regnskapet er ført på, har medført at man har blandet sammen foreldrenes andel av utgiftene med det som skal dekkes av stat og kommune.»

Ekspertgruppe

– Hvordan kunne dere foreldre avsløre kommunens regnskap?

– Blant foreldre kan det faktisk være økonomer og statistikere på høyt nivå. Det forundra sjølsagt kommunen, de forsøkte å trekke det vi sa i tvil, men har måttet bite i gresset.

Vi lagde en «ekspertgruppe». Metoden koster nitid arbeid, om lover, økonomi og politikk, det fins ingen snarveier å gå. Vi forsto at vi sjøl måtte ha initiativet, ikke overlate det til politikerne/bystyregruppene som er nedsylta i mange saker. Det har kosta oss mye arbeid å få gjennomslag for noe som burde vært opplagt.

– Arbeid i forhold til bystyret?

– Vi hadde møter med opposisjonen i bystyret, informerte og fikk støtte. Vi hadde aldri vunnet det vi har, uten RV. Det handler ikke minst om at RV har formulert forslag som har gjort det mulig å forene dem som kunne forenes på de forskjellige tidspunktene, slik at det ble gjort flere gode vedtak i bystyret. Den 18. juni har vi fått bekrefte at RV er eneste parti som tar dette på alvor i lengden. For bystyret (alle andre enn RV og 4 uavhengige) vedtok å ignorere jurister og Forbrukerrådet og avslutte tilbakebetalingssaka.

Kampen fortsetter

– Gir dere dere med den halve seieren?

Nei, vi fortsetter. Kommunen har

Ellen Røsjø er fornøyd med seier i saka om skolefritidsordninga i Oslo. Ellen Røsjø står på RV-lista i Oslo. (Foto: akp.no)

stjålet penger fra foreldrene i 1999, 2000 og 2001. De skal ikke få slippe å betale tilbake halvparten bare fordi det er mye penger de har tatt! Jeg tror det var den store summen som fikk SV ved Kari Pahle i bystyret til å si at vi fikk være fornøyde nå. Jeg tror SVs bekymring ligger i kommunekassa mer enn hos foreldrene og barna i SFO.

Det positive er at mange foreldre i løpet av denne prosessen har mista en

del illusjoner om flertallet av politikere og deres omsorg for barn og familiene deres. Det negative er at høye priser har ført til at mange barn er tatt ut av SFO av økonomiske grunner. Ofte kan det være slik at mange av de barna som trenger SFO mest, er de som har mista muligheten. Så vi må fortsette å slåss mot kommunens og statens politikk.

Fortsettelse fra forrige side ...

privilegier og la dem erfare og tenke over folks virkelige liv. Det trengs ei grunnleggende endring, ei fullstendig omsnuing. Herskerklassens, Røkke og co sitt maktpararat, er fleksibelt og inkluderende og kan ikke endres gradvis. Det må fjernes. Helt nye organisasjoner må lages. Men hvis en trur at en revolusjon løser ting over natta, tar en like mye feil. Riktignok må arbeiderklassen og folket overta maktposisjoner i ei omveltning. Men etterpå må de jobbe i lang, lang tid for å endre maktstrukturer og maktforhold. Hvis du vil ha grundig skolering i hvorfor revolusjon er nødvendig i Norge, så jobb i et kommunestyre!

Jeg snakka med en kurder i Nord-Syria for noen år sia. Han var tilbake som organisator på grasrota etter 15 år. Han hadde et kort svar da jeg spurte ham hva som er viktigst: «Menneskene må sjøl bestemme seg for å ta over styringa der de er.»

Jeg ønsker at RVs kommunestyrearbeid skal være et bidrag til akkurat det.

* «Dersom foreldra har betalt for mykje i 2000, må vi gå ut frå at desse pengane blir ført tilbake til SFO, slik at satsane for i år kan reduserast,» sa Pahle til Klassekampen 7.3.2001.

Kjempetilbud!

Erling Folkvord: RØDT!

50 kroner

Har du iblant tenkt at det burde finnes ei bok som trekker fram viktige begivenheter og høydepunkter i historia til RV og AKP? Den finnes faktisk. I hvert fall langt på vei. Det er Erling Folkvords bok Rødt! som kom ut i 1998. RV-kontoret har noen bøker på lager, og er villig til å selge dem for 50 kroner stykket (pluss porto). Det er et enestående tilbud. Boka er på over 300 sider. Den er skrevet i fortellinger og er lettlest. Folkvord har snakka med folk over hele landet. Du kan lese den tvers igjennom, men også bruke den som oppslagsbok. Kommende kommune- og fylkestingsrepresentanter vil finne mange nyttige erfaringer her! Her er *noen* av de vel 30 kapitlene:

- – Ta med deg de damene og reis hjem. Opseth kan bli sint på deg, Gunnar! sa ordføreren i Vågan (Gunnar Aarstein, RV-representant).
- Da norsk påtalemakt og rettsvesen sette standard for korleis ein skal behandle drap på ein same-

aktivist.

- Kommunestyrearbeid på RV-måten er ein av grunnane til at partiet har vorti så solid forankra i dei kvar-dagssakene som er viktige for folk.
- Indre splid på 90-talet fullfører delinga i to parti (RV og AKP).
- Inn på Stortinget – og ut igjen.
- Striden om Klassekampen i 1997 og 1998.
- Jøtul 1976: Den første streiken i jernindustrien der jenter og utlendinger var med i streikekomiteen.
- – Det var ingen småviltjakt jeg var ute på den natten jeg sprengte Oktober bokhandel. Jeg skulle fjerne et av hovedsentrene til AKP i Tromsø.
- Kan folket organisere seg slik at det blir sterkere enn både kapitalistklassen og statsmakta?

Bestill boka fra Rød Valgallianse, Osterhausgata 27, 0183 Oslo.

Tlf 22 98 90 50.

E-post rv@rv.no

20.-21. juni var det EU-toppmøte i Thessaloniki.

Som vanleg var det store markeringar og demonstrasjonar ved toppmøtet. Per

Gunnar Skotåm var der, og fortel om møtet, demonstrasjonane og framtida til EU.

Skotåm er forsvarpolitisk talsperson i AKP.

Han er òg styremedlem i Nordland NTEU og representerte Nei til EU på stormøtet til *Det greske sosiale forumet* 20. juni.

Magnus Bernhardsen

EU-toppmøtet: Kor går EU?

– *Kva skjedde i motmarkeringane til møtet?*

– Eg har diverre ikkje fullt oversyn, det var ulike motstandargrupper som ikkje hadde klart å samla seg til eit felles opplegg. Det var mange initiativ, og dei hadde motmøte og seminar på ulike stader, men ofte til same tid.

Denne splittinga vart spegla av i togmonstringane, i dei store demonstrasjonane som gjekk laurdagen var det fire ulike toginitiativ som skulle gå parallelt. Det vart eit hovudarrangement, men det store greske revisjonistiske kommunistpartiet KKE køyrde sitt eige løp heile tida. KKE gjekk på ettermiddagen, og dei stod og venta når det andre toget kom attende frå Halkidiki, der toppmøtet var. Det kunne vore dobbelt so mange deltakarar i eitt arrangement.

EU-motstand

– *Kva skil EU-motstanden i Hellas frå Noreg?*

– Det verkar som om EU-motstanden er knytt veldig sterkt til partiorganiseringa på venstresida, det er partia som opptre som blokkar i fellesmarkeringane, ikkje dei ulike folkelege organisasjonane. I Noreg har me ein tradisjon med ein felles plattform for heile demonstrasjonen. Me vart inviterte til å fortelja om oppbygginga av den nor-

ske motstanden, med vekt på Nei til EU som ein brei og samlande organisasjon med individuelt medlemskap, eigne valde organ og støtte frå mange ulike parti og organisasjonar. Dette røyntslene vart lytta til. Dei har lagt merke til at me har sagt nei til medlemskap i EU to gonger. Hellas er i lik-skap med Noreg eit land i utkanten av Sentral-Europa, og har ikkje hatt nokre stormaktambisjonar på kontinentet.

Det er eit problem at partiblokkane opptre med sine parolar slik dei gjorde i Thessaloniki. Sjølv i Nei til EU-demonstrasjonane markerer partia alle hovudspørsmåla dei er opptekne av. Ein vanleg grekar som ikkje var partiorganisert, fann det nok vanskeleg å syna EU-motstanden sin utan å måtte ta del i ein blokk, der ein samstundes nærast måtte stå inne for eit av mange ulike program for den sosialistiske revolusjonen i Hellas.

Samstundes, det var 30 000 i tog på laurdagen, trass i at politiet skapte eit bilete av at det kom til å verta gatekampar og andre skrekksenario. Dei butikkane som hadde råd var skjerma med blikkplater, politi og militære stod oppstilte i full mundur i fleire dagar. Dei skapte ei negativ forventing som kan ha demobilisert mange...

– *Var det mange tilreisande?*

– Det kom folk frå heile Hellas

Per Gunnar Skotåm (til høgre) på konferansen til *Det greske sosiale forumet* (Foto: akp.no)

og mange andre land. Det var flotte, store monstringar, men i media der nede og her heime kom det ikkje serleg godt fram, sjølv ikkje i Klassekampen, diverre. Det mest synlege vart det eg kallar det symbiotiske triangelet mellom politiet, pressa og nokre få, under 200, provokatørar som vert kalla anarkistar. Både i den innleiande demonstrasjonen på fredagen, og før marsjen på laurdag storma anarkistane fram og kasta stein på politiet som svarte med å nytta tåregass. Framferda til anarkistane råka heile demonstrasjonen. Dei sat fyr på sjappene til små kjøpmenn som ikkje hadde råd til gitter, og til og med kontora til ulike kommunistparti og -organisasjonar. Dei kom i fokus for heile mediedekkinga. Til tross for at Klassekampen hadde direkte kontakt med Arnljot Ask som var på staden, gav dei ikkje att noko av den politiske analysen av toppmøtemarkeringa han hadde, berre rapportane om tåregass og steinkasting

Ein føresetnad for å få den store masserørsla som no er rundt desse toppmøta til å ta av og få ein styrke slik at den får verkeleg politisk tyngd er at desse såkalla anarkistiske elementa, provokatørane, som eg samanliknar med fotballhooligans i politisk nivå, må bekjempast og isolerast. Dette er folk det ikkje må leflast med.

EU-reformisme

– *Kva skjedde på sjølve toppmøtet?*

– Møtet stadfesta å gå vidare med konventet, ein prosess med mangel på legitimitet i folket. Ein slik legitimitet er ein føresetnad for å halda oppe tempoet i samlingsprosessen. Dette er akilleshælen til EU. Mykje av EU-motstanden i Hellas kom til uttrykk i kritikk av institusjonane, eit radikalt ja der ein godtek EU, men kritiserer det. Det kritiske ja som berre vil ha endringar av EU er viktig for å legitimera og styrkja prosessen med å byggja ein sterkare EU-stat. Den EU-lojale venstreopposisjonen er ein hovudfaktor for EU i å skaffa legitimitet. På møtet eg deltok på var det to andre i panelet, Marco Berlinguer frå Italia og Catherine Samary frå Frankrike. Dei var 70-80 % kritiske til EU, men konkluderte med ja til EU. Denne EU-reformismen bryt med dei norske røyntslene, men i distrikts-Noreg og på Nordkalotten ser ein no at dei får ulike prosjektmiddel for å utvikla lokal identitet osv. Det er ein viktig sak for EU: dei er i mot den nasjonale identiteten, og byggjer opp lokal og regional tilhørslse for å motverka han.

EU og USA

– *Kva trur du om motsetnadene mellom EU og USA etter dette møtet?*

– Utanriksministermøtet i forkant av Thessaloniki-møtet slo fast at EU kan nytta makt for å forsvare EU-interesser utanfor EU. Dette førte EU-møtet vidare. Dei har lært frå Irak-krigen at USA er så mektig og sterkt at ein ikkje kan få ein del av krigsbyttet ved å prøva å hindra USA i å få det som dei vil. Det er meir lønsamt å vera med på laget. Motsetnadene mellom EU og USA har skjerp seg under krigen mot Irak, og vil òg gjera det ved fleire høve framover. Tyskland og Frankrike kom ikkje godt ut av det denne gongen, motseiinga vil vera der, men mindre synleg. Bakgrunnen for at Dei sameinte nasjonane [FN] ikkje støtta krigen til USA no sist, var nettopp at Tyskland, Frankrike og Russland stod i mot. Neste gong kan det verta lettare å få støtte til ein tilsvarende krig, ettersom taktikken frå EU-landa i rivaliseringa med USA vil vera annleis. Det må ikkje få folk til å tru at den neste ekspansjonistiske krigen er meir legitim.

Per Gunnar Skotåm skal innleia om rivaliseringa mellom EU og USA på *Raud sumarleir*.

Ein av seksjonane i laurdagsdemonstrasjonen i Thessaloniki (Foto: akp.no)

Dikt mot krig

Det nystifta *Internasjonalt forlag* har gitt ut ei ny bok av Nirmal Brahmachari. Den heter *Dikt mot krig/Poems against War*. Hvert dikt står på engelsk og norsk. Nirmals morsmål er bengali.

Arljot Ask

Hvem er Nirmal Brahmachari? Han har bodd i Norge i snart 30 år, men kommer fra Calcutta i India. Han ble aktiv i den revolusjonære bevegelsen som 18-åring. Rundt 1970 oppstod det en bevegelse av fattige bønder som ble kalt naxalittene etter opprøret i Naxalbari i 1967. Kravet var jord, demokrati og sosialisme. Nirmal Brahmachari sluttet seg til bondebevegelsen, som ble utsatt for blodig undertrykking. Mange revolusjonære og andre opprørere ble drept eller fengslet. Nirmal satt i fengsel i til sammen tre år mellom 1965 og 1972. Han har utgitt flere bøker.

I forordet til *Dikt mot krig*, skriver han bl.a.:

– Først og fremst vil jeg si at mine dikt er enkle og klare, lette å forstå. For de fleste etablerte forlagshus er dette ikke en kvalitet, snarere en svakhet. Enkelthet er en kunst, vanske-

lig å mestre. Men for noen er det «for enkelt», og kan derfor ikke anses som moderne poesi! Jeg synes synd på dem! Poesi skal røre ved hjertet, jeg er enig i det. Men det må være noe mer enn det. Poesien må røre ved hjernen din også. Det er ikke mulig å forstå den fullt ut uten å bruke hjernen. Poesien skal snakke til både hjernen og hjertet, man skal ikke stå på bare ett bein. Moderne norsk litteratur trenger revolusjonær litterær tradisjon og erfaringer. Faktum er at det finnes altfor lite av det i jungelen av litteratur. Mange poeter og forfattere har vandret rundt i en jungel av vanskelige ord, illusorisk tenking eller dagdrømmer som er vanskelig å forstå, selv for andre diktere, men som blir lovprist av det etablerte. [...] De som vil forsøke å forstå mine dikt innenfor den bestående norske litterære tradisjon, vil kanskje bli skuffet. En bør lese diktene i en tredje verden og revolusjonær tradisjon. En tradisjon som er svært verdifull, men lite populær i den vestlige verden. Amerikansk, engelsk og australsk imperialisme er svært farlig og skadelig i verden i dag. Det er nødvendig å slåss dristig mot den, også litterært. Vi må slåss mot deres fryktelige verdensomspennende terrorlovgiving, krig, invasjon og okkupasjon.

De vil bli terrorisert av folkets armé og av massemobilisering. Jeg håper at denne lille boka kan være et solid og ukuelig våpen mot krigens terror.»

Den 22. juni ble boka lansert ved en forestilling i Oslo, der vel 70 mennesker var til stede, de fleste med røttene sine i land langt fra Norge. Mange opptrådte med sang, dikt og musikk. Bl.a. Ranjana Sen, Mili Banik, Harpreet Bansal, Zahangir Alam, Magne Skjevesland, Avtar Singh Dhindsa, Thor Sørheim, Dr. Asim Dutta Ray, Erling Indreeide, Maryam Azimi og Suravi Barua.

Diktene er gjendiktet fra engelsk til norsk av Hanne Elisabeth Bramness, Kjersti Ericsson og Thor Sørheim. Her er et dikt gjendiktet av Kjersti Ericsson:

Menneskehetens fiender

Mordergjengen fra Hiroshima

og Nagasaki

Krigsforbryterne med napalm-bomber

og barbarene fra My Lai i Vietnam

Truer og presser i dag for å ødelegge

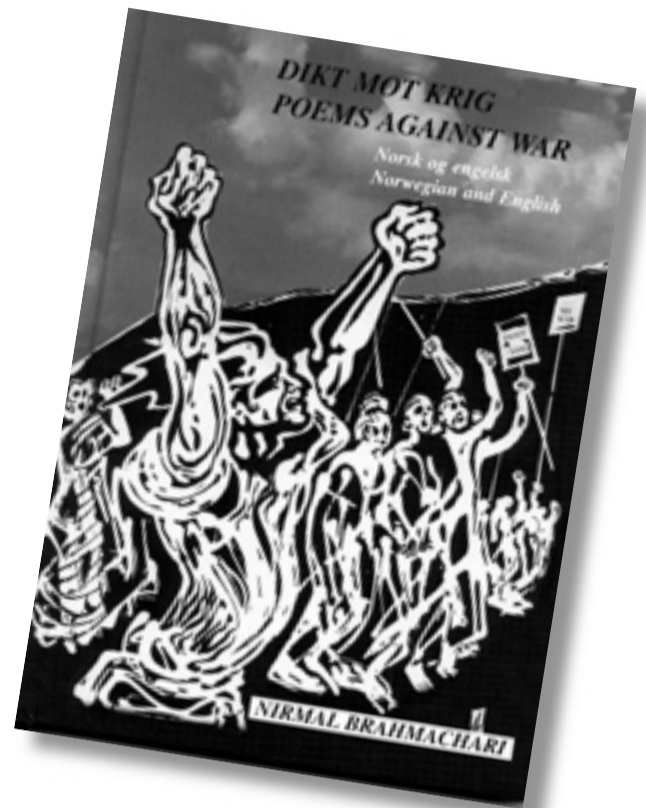
Alle kjemiske og biologiske våpen i Irak!

Mens de sjøl har og beholder

ATOMVÅPEN,

HYDROGENBOMBER

NAPALM, RAKETTER,

GRANATER

Og mye annet i ditt Våpenarsenal

Er det ikke latterlig?

Enda mer latterlig å høre At de befrir et annet land

Når de sjøl er råtne diktatorer Med forretninger arvet fra slaveeierne

Hvordan kan de gi liv til et nytt

Samfunn med blomstrende demokrati?

Jeg håper boka kan gi inspirasjon til kampen mot all imperialisme. Les fra boka på møter mot krig! Boka koster 100 kroner. Fåes hos RV, AKP, Tronsmo og Norli bokhandel i Oslo.

Vil du lesa meir? Sjå nettsida til AKP:

www.akp.no

Palestina: Vegkart til fred eller highway to hell?

I ly av krigen mot Irak pressa USA palestinarane til å bli med på ein ny fredsavtale, den såkalla «roadmap to peace», vegkart for fred.

KOMMENTAR

Ingrid Baltzersen

leiar for Palestinakomiteen i Oslo og medlem i AKP

For å få gjennom denne avtalen har dei pressa dei palestinske myndighetene til å utnemna Mahmoud Abbas til statsminister. Abbas vert sett på som ein representant for det palestinske diplomatiet, og er klar for å gjera store innrømmingar til Israel. Abbas er utnevnt av det palestinske parlamentet, men dei er pressa til dette av amerikanske myndigheter som nekter å samarbeida med Yasir Arafat, fordi Arafat vert sett på som ein representant for den væpna fri-

geringskampen. Abbas sa i innsettningstalen sin at alle uautoriserte våpen skulle samlast inn, og at all terrorisme skulle stoppast. Han definerte dermed ikkje nokon skilnad mellom væpna motstand og terrorisme.

Underminering

I vegkartet blir palestinarane lova, viss dei oppfører seg bra, ein slags provisorisk stat. Men vegen til den staten er bygd på store innrømmingar frå palestinarane si side. Israelarane har lova å ikkje gjera noko som underminerer tilliten, mens palestinarane skal stansa all væpna kamp og konfiskera alle våpen. Israelarane har enno ikkje gjort noko for å visa at dei ikkje vil «underminera tilliten» – nesten samtidig med at avtalen vart underskriven, drap dei 13 personar i Gaza for å ta ut ein leiande Hamas-aktivist, og dei har fortsatt på same måten etter det.

Vegkartet er fylt med konkrete tiltak palestinarane skal gjera, mens dei vert ikkje lova noko konkret. Alle punkta under den siste fasen av vegkartet (som skal skje i 2004–2005 om alt går etter planen), er utan konkret innhold, men skal innebera ein permanent status og slutt på konflikten. Palestinarane

skal altså avvæpna seg fullstendig, utan konkrete lovnadar på nokon av dei viktige spørsmåla: eigne grenser, løysing av flyktningeproblemet, Jerusalem og avvikling av israelske settlements.

Maklaus stat

Viss israelarane får det som dei vil, kjem den palestinske staten til å vera makteslaus, sperra inne av israelske grensepostar og settlements, og med ei leing som ikkje har makt til å stå i mot israelsk press. Dette vil føra til interne

konflikter i Palestina, og til at dei som har mogleik flytter ut for å prøva å starta eit betre liv ein annan stad.

Al-Aqsa-intifadaen og spesielt krigen mot Irak har skapa ei ny rørsle i Midtausten. Folk organiserer seg politisk, og dei reiser for å delta militært i kampen mot amerikansk okkupasjon av Irak. Me får håpa at denne nye mobiliseringa fører til ein slutt på dei amerikanske og israelske okkupasjonane i Midtausten.

Bli abonnent!

Vil du ha avisa akp.no gratis heim i postkassa?

Kontakt AKP

E-post: akp@akp.no

Telefon: 22 98 90 60

50 i klassen?

Stortinget har gjort vedtak om skolen som gjør det billigere for staten å drive skole. Men også billigere for private skoleiere. Det er fordi viktige kvalitetskrav er fjerna.

1. Det er ikke lenger noen øvre grense for hvor mange elever det kan være i en klasse. Vedtatt av alle partier unntatt AP. Til nå har det vært maks 28 elever på barnetrinnet og 30 på ungdomstrinnet. Dette har vært et viktig forsvar for elevene. Elever over dette tallet har ført til at skolen måtte opprette en ny klasse, med rom, lærere osv.

Klassedelingstallet handler altså om penger. Stortinget sier at de skal *tenke* på samme måten som før når de gir penger til skolen. Hvorfor skulle de da endre loven? Nei, dette er for å slutte å tenke 28 og 30 så fort de tør. For SV var det et «absolutt krav» om å fjerne klassedelingstallet, slik at skolene får «større pedagogisk og organisatorisk frihet» (se www.sv.no).

2. Det tok 6 år før Stortinget turde ta vekk et viktig tiltak i 1. klasse. Da 6-åringene kom inn i skolen som førsteklassinger i 1997, var det stor motstand. En av grunnene til at flere gav seg, var at Stortinget vedtok at det skulle være en ekstra pedagog i førsteklasser med over 18 elever. Mange visste at det var et lokkemiddel i starten. Stortinget har nå tatt vekk denne ekstra pedagogen.

3. Rektor trenger ikke lenger være pedagog eller ha noen bakgrunn i skolen. Dette er for å få inn økonomer og kommunebyråkrater som skal spare penger, ikke lede utvikling av undervisning. Rektor kan også være rektor for flere skoler samtidig.

4. Klassestyreren er fjerna. Til nå har klassestyreren vært ansvarlig for foreldrekontakten og for den enkelte elevens tilpassa opplæring. Klassestyreren koordinerer arbeidet mellom de andre lærerne som har klassen, eventuelt også assistenter og spesiallærere som hjelper elever med spesielle behov. For dette har hun fått litt ekstra. Det koster penger, uha! Nå skal grupper av elever ha en «kontaktlærer».

5. Regjeringa fikk flertall for at det ikke skal være noen grense for hva som kan kreves av foreldrebetaling for å dekke de utgiftene kommunen har til skolefritidsordning, og videre at kommunen kan benytte andre til å oppfylle kommunens plikt til å gi tilbud om skolefritidsordning. Areal og bemanning er heller ikke nærmere regulert.

Fra før:

6. Forhandlingsansvaret for lærerne er overført fra staten til kommunene. Det vil ytterligere øke forskjellene mellom elevenes skolehverdag og mellom lønningene til lærerne.

Ill: Anders

7. «Lov om frittstående skoler», privatskoleloven, er vedtatt. Det er ikke lenger krav om at slike skoler skal ha et spesielt livssyn eller pedagogisk syn for å bli godkjent. Alt er greit. Det er derfor vanskelig å stoppe private skoleprofitorer hvis de vil inn med sugerøret sitt i statskassa, enten de er norske eller utenlandske, på grunn av Gats-avtalen. Alle godkjente skoler skal ha

samme rett til statsstøtte, noe annet er sjølsagt «diskriminering» ... Det norske Stortinget førte opp skolen som salgobjekt allerede i 1993.

Altså, med senka krav til kvalitet går offentlige og private skoleinvestorer lysere tider i møte. Det gjør virkelig ikke elevene, foreldrene og lærerne.

Norge ut av Afghanistan – ingen soldater til Irak

UTTALELSE FRA AKP

Regjeringa sender nå norske spesialstyrker til Irak. 150 kvinner og menn fra den nyuteksaminerte Telemarksbataljonen, spesial-trent for å settes inn i «out of area» operasjoner verden rundt, skal bistå de britiske okkupasjonsstyrkene rundt Basra sør i Irak. Den første gruppa er allerede sendt avgårde når dette leses. Forhåpentligvis har de første protestaksjonene også funnet sted.

Vi ser motsetninger i regjeringa, slik vi så dem før og under invasjonen av Irak. Bondevik snakker om humanitær innsats, mens Høyres folk i forsvars- og utenriksdepartement slår kategorisk fast at dette sjølsagt dreier seg både om militær og humanitær innsats. – Hvorfor skal vi ellers sende våre spesialtropper, spør de.

Regjeringa hadde slikt hastverk med å sende soldatene, at de ikke brydde seg med å få formelle vedtak på

plass før soldatene dro – ei heller avklare mandatet deres i forhold til britene som skal være «føringsoffiserene» deres der.

Det er tull og tøys å hevde at soldatene ikke vil være en del av okkupasjonsregimet. Norge tar med dette et langt skritt videre i å underlegge det norske militærvesenet behovene og oppdragene til storebror i Washington. Som uttalelsen fra sentralstyret i AKP peker på, må Bondevik-regjeringa også holdes ansvarlig for de tap som norske mannskaper nå sannsynligvis vil bli påført, både i Afghanistan og i Irak.

VEDTAK I SENTRALSTYRET I AKP:

Angrepet på to norske offiserer i Afghanistan aktualiserer Norges rolle som en del av USAs okkupasjonsregime i landet. Den USA-innsatte regjeringa har like lite legitimitet i Afghanistan

som Quislings regime hadde i Norge i 1940. Den afghanske motstanden mot dette regimet og mot de amerikanske og norske okkupasjonsstroppene er like legitim som den norske motstanden mot de tyske okkupasjonsstroppene og deres handlingere var. Kravet til den norske regjeringa må forsterkes: «Få de norske soldatene hjem!»

AKP går mot at Norge sender styrker fra Telemarksbataljonen til Irak og oppfordrer til aktive protester mot dette. Slike styrker vil gjøre at Norge aktivt støtter den illegitime okkupasjonen. Slike styrker gjør det også lettere for USA å legitimere den faktiske okkupasjonen av Irak som de nå etablerer. Motstand mot okkupasjonen er både rettfærdig og legitim og fortjener det norske folks støtte.

Krigen mot Irak – motivene bak!

1500 eksemplar av boka *Krigen mot Irak – motivene bak* vart selde på eit par veker. Det er difor prenta 1000 nye bøker. Prisen er framleis 50 kroner, og ein får boka fritt tilsendt om ein kjøper fleire enn fem. Send tinginga di til eness@online.no eller ring AKP (telefon: 22 98 90 60)